

Kukorelly Endre

Regeeny.doc

Most például az egyik irod. lap három regényt is közöl folytatásokban, úgyhogy lehet unatkozni. Vagy szórakozni, ki mit ugyebár un v. szór.

Én nem feltétlen bizonyosságot keresnék, ha keresek, hanem meg akarok tudni végre – vagy inkább végleg – valamit. Azért írom le, hogy megtudjam. Ha leírtam, ahogy leírtam, úgy tudom. Ez akkor, ha hosszabb prózát írok, biztos így van, épp ezért írok hosszabb prózát.

Január 15-én volt 7 éve, hogy belekezdtem egy szövegbe, és valamikor nyár közepén fogom abbahagyni. Ez biztos: mindenképp abbahagyom, befejezni úgyse lehet. Tulajdonképpen volna kedvem erről mesélni, de nemigen van mit.

Például a szerkezet.

Itt következett volna a regényem szerkezetének (számomra rendkívül) szórakoztató ismertetése. Inkább hagyjuk. Épp az a regény, amitől nem látszik semmi a konstrukcióból. Az a leg(jobb? vagy mi, -érdekesebb), amiből ne látszódjék semmi. Ebből mintha az következne, hogy egy regény szerzője nem a regényére, hanem erre takarásban levőre a legbüszkébb. Az olvas (jól), aki – noha épp azt élvezzi – nem vesz tudomást a szerkezetről, szerző mindenképp rossz olvasó(ja saját regényének). Ezért írnak össze annyi vacakot. Mely vacakok aztán annyi élvezetet okoznak másoknak. Nyilván végig magamról beszélek. *A szellemi termékek előállítói gyakran mondják, hogy amit csinálnak, nem tartják sokra, miközben nagyon is sokra tartják, csak ezt nem vallják be* stb.

Vegyük Thomas Bernhardtól a *Wittgensteins Neffet*. Vagy: *Der Untergehert*.

Hogy mi a regény, persze így nem lehet megmondani, legföljebb azt mondhatod, hogy mi nem, aztán ez stimmel vagy nem stimmel. Olvasóként elég jól megmondható. Ha rendes (normális, naiv) olvasó vagy, regényeket olvasol. Belebújsz, beléfelejtkezel, történések, fordulat, visszafordulat, a vége mindenképp (jóra vagy rosszra) fordul, kisu, hogy ki hal meg, ki nem hal meg soha, ki kicsodát vesz/hagy el, ki a gyilkos, és elűzik-e, de tényleg örökre, a törököt Eger alól. Megnyugtatlak, elűzik.